

[Socialministeren.]

som er interesseret i, at man også udnytter denne gruppes arbejdskraft.

Som det fremgår af bemærkningerne til det første lovforslag, består der allerede under den gældende lovgivning adskillige muligheder for at yde hjælp til optræning af erhvervshemmede og for at hjælpe dem til en passende beskæftigelse indenfor erhvervslivet, og der er også herigennem opnået betydelige resultater.

Man har imidlertid hidtil savnet en koordination af de forskellige foranstaltninger, som kan bringes i anvendelse overfor de erhvervshemmede, og herunder særlig et på bredere grundlag sammensat organ, som udfra en helhedsbedømmelse af den enkelte erhvervshemmedes status har kunnet tage stilling til, hvilke foranstaltninger der bør sættes ind.

Det er disse savn, der tænkes afhjulpet gennem de i lovforslaget omtalte lokale kontaktudvalg, der skal bestå af repræsentanter for de myndigheder, institutioner og organisationer, som har særlig forudsætning for at kunne tage stilling til de erhvervshemmedes problemer. For at opnå den fornødne smidighed foreslås der også givet socialministeriet bemyndigelse til at foretage afvigelse fra de normale regler om udvalgets sammensætning. I henhold til denne bestemmelse vil der f. eks. også efter omstændighederne kunne tilkaldes en repræsentant for vedkommende mødrehjælpsinstitution.

Udvalget skal ikke blot sørge for en samordning af de forskellige hjælpemuligheder, men det pålægges også — hvad der ikke er det mindst vigtige — udvalget at sikre den tidligst mulige erkendelse af tilfælde, hvor der er vanskeligheder med en persons tilpasning til erhvervslivet. Herved kan opnås, at hjælpeforanstaltningerne kan sættes ind i tide.

Medens der i forslaget om samordningen af foranstaltningerne for erhvervshemmede ikke er tale om nye hjælpemuligheder, foreslås der i det andet lovforslag en ændring i forsorgslovens § 30, således at der bliver adgang til som kommunehjælp at yde erhvervshemmede hjælp til anskaffelse af arbejdsmaskiner og — i særlige tilfælde — hjælp til oplæring, til iværksættelse af selvstændig virksomhed eller eventuelt anden hjælp til opnåelse af beskæftigelse. Gennemføres dette forslag, vil denne hjælpemulighed

herefter indgå i kontaktudvalgets overvejelser i de enkelte konkrete tilfælde.

Idet jeg iøvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslagene og til de hertil knyttede bilag, skal jeg med disse ord anbefale forslagene til det høje tings velvillige behandling.

Jeg har endvidere den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende ophævelse af forskellige bestemmelser om indberetningspligt for kommunerne samt om ændringer af forsorgslovens bestemmelser om medicinhjælp m. m.)*.

Lovforslaget tilsigter dels at ophæve bestemmelser, der må anses for overflødiggjorte, dels at gennemføre ændringer, der er en følge af andre lovændringer og vedtagelser.

Jeg finder kun anledning til her at omtale et par af de foreslåede ændringer. Først vil jeg gerne pege på forslaget om indføjesen af en ny § 218 A, der har til formål at muliggøre ratifikation af den på det nordiske socialministertmøde i København i september måned 1955 undertegnede nordiske konvention om social tryghed. Som det vil erindres, er initiativet til udarbejdelsen af denne omfattende konvention mellem de nordiske lande i sin tid blevet taget af Nordisk Råd, og det ligger regeringen meget på sinde, at vi også her i Danmark sættes i stand til at ratificere konventionen. Medens der efter forsorgsloven alene er hjemmel til at foretage forskudsvis udbetaling af bidrag på grundlag af et bidragsdokument, der er udfærdiget her i landet, er det i denne konvention bestemt, at et bidragsdokument, der er udfærdiget i et af de andre nordiske lande, ligeledes skal kunne tjene som grundlag for forskudsvis udbetaling. Danmarks ratifikation af konventionen forudsætter derfor, at der ved en lovændring åbnes adgang til at sidestille et udenlandsk bidragsdokument med et dansk med hensyn til adgangen til forskudsvis udbetaling.

Endvidere vil jeg gerne henlede opmærksomheden på de foreslåede ændringer til §§ 244, 248 og 250, hvorefter der bliver pligt til udover livsvigtig medicin at yde hjælp til særlig betydningsfuld medicin til kronisk syge og til personer, der modtager

[Socialministeren.]

fortsat sygekassehjælp. Disse ændringer er en naturlig følge af den pligt, der i foråret 1951 ved loven af 25. maj om ændring af folkeforsikringsloven blev pålagt de statsanerkendte sygekasser til at yde medlemmerne hjælp såvel til livsvigtig som til særlig betydningsfuld medicin.

Idet jeg iøvrigt henviser til forslaget og de hertil knyttede bemærkninger, skal jeg med disse ord anbefale forslaget til det høje tings. velvillige behandling.

Endelig har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om en særlig ydelse til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.* Dette lovforslag tager sigte på at yde en økonomisk hjælp til alders- og invaliderentemodtagere og enlige mødre og ligger på linie med det lovforslag, der blev gennemført i folketingsåret 1954—55. Der er tale om en rent øjeblikkelig bistandsydelse til rentemodtagerne, idet forslaget går ud på, at der sammen med renten i januar måned 1956 udbetales alders- og invaliderentemodtagerne et beløb på 100 kr. til enlige og 150 kr. til ægtepar. En tilsvarende ydelse foreslås det at udbetale til personer, der oppebærer underholdshjælp som kronisk syge, og til enlige mødre, der opfylder eller — såfremt de ikke havde fået bidraget udbetalt af den bidragskyldige — ville have opfyldt betingelserne for at få udbetalt børnebidrag forskudsvis af det offentlige.

Rentemodtagere på alderdomshjem, plejehjem for kronisk syge eller rentemodtagere under særforborg er ikke berettiget til denne særlige ydelse, men det foreslås, at der til rentemodtagere på alderdomshjem eller hjem for kronisk syge i januar måned 1956 udbetales et ekstraordinært lommepegebeløb. Under hensyn til, at der ikke for lommepegenes vedkommende er sket nogen udjævning mellem satserne for de tre kommunegrupper, således som det med hensyn til rentens grundbeløb er sket fra 1. april 1954, foreslås det ekstraordinære lommepegebeløb ydet med 16 kr., 20 kr. og 25 kr. til enlige og med 32 kr., 40 kr. og 50 kr. til ægtepar henholdsvis i kommunegruppe I, II eller III, hvorved der sker en vis udjævning mellem satserne. De samlede udgifter,

der foreslås afholdt af statskassen, er ligesom for året før anslået til 34 mill. kr.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale dette lovforslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om menighedsråd.*

Det kunne måske synes underligt, at der allerede nu igen fremsættes forslag om ændring i menighedsrådsloven, efter at denne lov er blevet ændret så sent som i indeværende forår, nemlig ved lov nr. 146 af 29. april 1955. Grunden er den, at det ved den seneste ændring — skønt man under udvalgsbehandlingen tog problemet op — ikke lykkedes at løse et spørgsmål, som i de senere år gang på gang har trængt sig stærkt på, nemlig spørgsmålet om at forbedre muligheden for udlandspræsterne (og præsterne i Grønland og på Færøerne) til at vende hjem hertil i fast embede og at tilvejebringe bedre befordringsmulighed for præster, der her i landet på grund af alder eller anden dem utilregnelig årsag sidder fast i deres embede uden udsigt til forflyttelse. Der tænkes her på veltjente præster, som efter en længere årrække i samme embede trænger til den fornyelse, som det vil betyde at komme til en anden virkekreds, eller som af en eller anden grund er kørt fast i deres hidtidige embede. Det erkendes vist af alle, at forflyttelse i sådanne tilfælde vil have lige så stor betydning for menigheden som for præsten, således at der ikke er tale om en ensidig præsteinteresse, men i virkeligheden i høj grad også om en varetagelse af menighedens tarv. Det er derfor af interesse at nævne, at der også af bestyrelsen for landsforeningen af menighedsråd er udtalt sympati for en løsning af problemet. Iøvrigt kan jeg nævne, at ønsket om løsning af sagen for mig er understreget stærkt af tilfælde, som i den allersidste tid har vist den nuværende ordnings uheldige sider.

Problemet har tidligere gentagne gange været rejst overfor lovgivningsmagten, og i 1953 lykkedes det at få gennemført den ordning, der har fundet udtryk i lovens § 34, stk. 1 b., hvorefter visse embeder ved